

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 11CoP/351/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1120217969
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 12. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Blanka Podmajerská
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1120217969.2

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Blanky Podmajerskej a členiek senátu Mgr. Patrície Železníkovej a Mgr. Aleny Čakváriovej, v právnej veci týkajúcej sa maloletého dieťaťa: C. U., nar. XX.XX.XXXX, štátne občianstvo J. republiky a M. republiky, zastúpeného kolíznym opatrovníkom N. práce, sociálnych vecí a rodiny Pezinok, pracovisko Senec, so sídlom Krátka 1, Senec, dieťa rodičov: otec - navrhovateľ I. U., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom G. R. XX, H., M. republika, štátne občianstvo M. republiky, zastúpený D.. Ivonou Žilinčíkovou, usadenou euroadvokátkou so sídlom Rozkvet 2001/2-7, Považská Bystrica, a matka - ktorá podľa navrhovateľa porušuje právo: E.. T. M., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom P. XXX/X, S., štátne občianstvo J. republiky, zastúpená D.. Renátou Barbušovou, advokátkou so sídlom Štúrova 13, Bratislava, v konaní o návrhu otca na návrat maloletého dieťaťa do cudziny pri neoprávnenom premiestnení alebo zadržaní, na odvolanie otca proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava I zo dňa 20.04.2021, č.k. 2P/88/2020-466, jednomyseľne takto

rozhodol:

Uznesenie súdu prevej inštancie sa z r u š u j e a vec sa v r a c i a na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Bratislava I v napadnutom uznesení zamietol návrh otca (navrhovateľa), ktorým sa domáhal, aby bola matke uložená povinnosť vrátiť sa s maloletým do miesta jeho obvyklého pobytu na adrese: G. R. XX, H., M. republika (výrok I.) a žiadnemu z účastníkov nepriznal nárok na náhradu trov konania (výrok II.).

2. Rozhodnutie právne odôvodnil čl. 1 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 1, 3, 12, 13, 19 Dohovoru o občianskoprávných aspektoch medzinárodných únosov detí prijatého v Haagu dňa 25.10.1980, publikovaného v oznámení Ministerstva zahraničných vecí Slovenskej republiky pod č. 119/2001 Z.z. (ďalej „Dohovor“), § 2 zákona č. 97/1963 Zb. o medzinárodnom práve súkromnom a procesnom (ďalej „ZMPSaP“), čl. 11 ods. 4 Nariadenia rady (ES) č. 2201/2003 zo dňa 27.11.2003 o súdnej právomoci a uznávaní a výkone rozsudkov v manželských veciach a vo veciach rodičovských práv a povinností (ďalej „Nariadenie“), § 123 ods. 1, 2 zákona č. 161/2015 Z.z. Civilný mimosporový poriadok (ďalej „C.m.p.“), keď na základe argumentácie účastníkov konania a vykonaného dokazovania ustálil, že v čase bezprostredne predchádzajúcom premiestneniu maloletého, t.j. od jeho narodenia dňa 25.06.2020 do dňa 20.10.2020, keď s ním matka odišla z M. republiky na územie J. republiky, bola krajinou obvyklého pobytu maloletého J. republika, a preto na daný prípad nie je možné aplikovať ustanovenia Dohovoru. Pri výklade pojmu obvyklý pobyt vychádzal z Rezolúcie (72) 1 Výboru ministrov Rady Európy o štandardizácii právnych pojmov domicil a pobyt, dôvodovej správy k zákonu č. 589/2003 Z.z. ktorým sa mení a dopĺňa zákon o medzinárodnom práve súkromnom a procesnom, záverov prijatých zmluvnými štátmi Dohovoru na zasadnutiach špeciálnej komisie a judikatúry Súdneho dvora Európskej únie. S poukazom na všetky odporúčajúce kritériá, v kontexte celého prípadu, no najmä nízkeho veku maloletého, posudzoval obdobie od narodenia maloletého dňa 25.06.2020 do 20.10.2020, keď matka s maloletým odišla z Českej republiky. Uvedené skúmal aj s poukazom na rezidenčnú osobu - matku, ktorá sa o maloletého takmer výlučne starala, a to vzhľadom na veľmi nízky vek dieťaťa (dojča vo veku od 0

do 5. mesiaca). Zistil, že matka sa od 25.06.2020, keď sa v Prahe v Českej republike narodil maloletý, do 14.08.2020 zdržiavala v Prahe v Českej republike - išlo o obdobie po pôrode, keď matka prechádzala šestonedelím, v tom čase bol maloletý matkou prihlásený na území Českej republiky na trvalý pobyt na adrese: Z. XXX/XX, H., na ktorej však nikdy nežil (ide o adresu, na ktorej mal do 04.02.2021 trvalý pobyt otec maloletého). Maloletý od narodenia do 14.08.2020 býval spolu s oboma rodičmi v byte prenajatom otcom na adrese: G. R. XX, H.. O prihlásení maloletého na trvalý pobyt na území Českej republiky mali vedomosť obidvaja rodičia a obaja s tým aj súhlasili. Matka podľa svojho vyjadrenia maloletého prihlásila na trvalý pobyt z dôvodu, že na vycestovanie maloletého na Slovensko potrebovala jeho občiansky preukaz, ktorý úmysel matky však otec počas konania spochybňoval a uvádzal, že ako rodina chceli žiť v Českej republike, a preto bolo prirodzené, že maloletý bol prihlásený na trvalý pobyt v Českej republike. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania nezistil skutočný zámer prihlásenia maloletého na trvalý pobyt na území Českej republiky. V danom období bol maloletý na území Českej republiky otcom prihlásený aj na verejné zdravotné poistenie vo Všeobecnej zdravotnej poisťovni Českej republiky, o ktorej skutočnosti vedeli obaja rodičia a zhodli sa na nej. Zdravotné poistenie maloletého na území Českej republiky sa začalo dňa 25.06.2020 a skončilo dňa 20.10.2020 na základe žiadosti matky. Otec maloletého ihneď po narodení zaregistroval v Českej republike v zdravotníckom zariadení Pedia B. H. s. r. o., J. XXXX, H. a zaplatil ročnú platbu za nadštandardnú starostlivosť vo výške 5 000 Kč, a to so súhlasom matky, ktorá v tomto zdravotníckom zariadení následne s maloletým absolvovala vyšetrenia. Súd prvej inštancie konštatoval, že matka po skončení šestonedelia od 14.08.2020 do 29.08.2020, bývala s maloletým na J., a to v rodinnom dome vo vlastníctve jej matky s manželom na adrese: S. XXX. V tomto rodinnom dome bývala matka od roku 2011, zdržiavala sa v ňom aj počas trvania partnerského vzťahu s otcom maloletého, iné bývanie na Slovensku nemala a nateraz nemá. Dňa 19.08.2020, matka za účelom zabezpečenia rodného listu maloletého na území Slovenskej republiky vykonala zápis o narodení maloletého na E. úrade obce C. A., na základe ktorého bolo narodenie maloletého zapísané do jeho rodného listu vedeného E. vnútra Slovenskej republiky - Osobitná matrika. V tomto období bol maloletý matkou prihlásený aj na trvalý pobyt na území Slovenskej republiky, a to od 25.06.2020 (od momentu jeho narodenia) na adrese P. X/XXX, S., kde má trvalý pobyt aj matka, o ktorej skutočnosti mal otec vedomosť. Dňa 29.08.2020 sa matka s maloletým opäť vrátila do Českej republiky a zdržiavala sa v byte otca, a to až do 17.09.2020, keď sa s maloletým vrátila na Slovensko a zostala tu do konca septembra 2020. Dňa 24.09.2020 matka uzatvorila s E. E. H., všeobecnou lekárkou pre deti a dorast, S. E. U. B. s. r. o., T. 2, T. dohodu o poskytovaní zdravotnej starostlivosti maloletému s tým, že táto zdravotná starostlivosť je mu poskytovaná od 01.09.2020. Na základe odporúčania MUDr. E. H., sa matka vrátila do M. republiky a dňa 30.09.2020, absolvovala druhé očkovanie maloletého, keďže aj prvé očkovanie prebehlo v Českej republike. Dňa 01.10.2020, boli maloletému v Českej republike vyšetrené aj bedrá a od toho času sa už v Českej republike neuskutočnilo žiadne vyšetrenie maloletého. Matka bola s maloletým v Českej republike od konca septembra 2020 do 20.10.2020, keď s maloletým odišla na Slovensko a do Českej republiky sa už nevrátila. Podľa tvrdenia matky došlo dňa 19.10.2020 medzi rodičmi k vážnej hádke, otec bol k matke agresívny, vulgárny a spolu s maloletým ju vyhodil z bytu, z ktorého dôvodu sa na druhý deň vrátila na Slovensko. Otec daný incident naopak opisoval ako bežnú hádku a poprel, že by matku vyhodil z bytu a bol k nej vulgárny či agresívny. Ako relevantnú vyhodnotil súd prvej inštancie skutočnosť, že matka dňa 20.10.2020 odišla s maloletým z Českej republiky a už sa tam nevrátila tak, ako to robila počas vzťahu s otcom aj od narodenia maloletého. Konštatoval, že matka mala počas celého trvania partnerského vzťahu s otcom od roku 2016 do 20.10.2020 trvalý pobyt iba na území Slovenskej republiky. Na území Českej republiky nemala nikdy trvalý ani akýkoľvek iný pobyt. Na území Slovenskej republiky bola súvisle prihlásená do zdravotného a sociálneho systému, od roku 2014 tu vykonáva živnostenské podnikanie, riadne tu priznáva a platí dane. V Slovenskej republike žije celá pôvodná rodina matky, jej kamarátky. Na území Českej republiky matka okrem partnerského vzťahu s otcom nemala žiadne stabilné a trvalé sociálne väzby ani žiadne rodinné a pracovné väzby, neplatí tam dane. Jedinou väzbou matky na Českú republiku bol jej partnerský vzťah s otcom a to, že sa zdržiavala v jeho byte. Matka uvádzala, že jej partnerský vzťah s otcom bol disharmonický, a preto po narodení maloletého už striedavo bývala v Česku aj na Slovensku. Otec tvrdil, že matka v rokoch 2016 až 2018 mala prenajatý byt v Prahe, ktorú skutočnosť matka nepopierala s tým, že ak bola v Prahe, tak tento byt občas využívala, avšak jej zámerom nebolo usadiť sa tam. Súd prvej inštancie na základe uvedených skutočností ustálil, že pri posudzovaní obvyklého pobytu maloletého z hľadiska jeho veľmi nízky vek, od jeho narodenia dňa 25.06.2020 až do odchodu matky s maloletým z Českej republiky dňa 20.10.2020, je potrebné zohľadniť obvyklý pobyt rezidenčného rodiča, ktorým je v tomto prípade matka, keďže maloletý ako dojča bol a je stále na ňu existenčne odkázaný. Na základe vykonaného dokazovania ustálil, že prítomnosť matky na území Českej republiky mala iba

dočasný a prechodný charakter. Miera začlenenia matky do sociálneho a spoločenského života na území Českej republiky sa javí byť úplne minimálna a miera jej začlenenia do rodinného života na území Českej republiky nebola žiadna, keď táto nemala žiadnych príbuzných v Česku, ale iba na Slovensku. Jediným dôvodom pobytu matky na území Českej republiky bol jej partnerský vzťah s otcom maloletého, z dôvodu ktorého sa zdržiavala v Prahe v prenajatom byte otca. Všetky ostatné oblasti života však matka naďalej žila na Slovensku. Nič na tom nemení ani fakt, že sa rodičia maloletého zasnúbili, keďže matka následne nevykonala žiadne reálne kroky smerujúce k jej usídleniu sa na území Českej republiky, ale aj po zasnubách si všetky životné aktivity i naďalej ponechala na Slovensku. Po narodení maloletého matka začala spolu s maloletým žiť v oboch štátoch, pričom z vykonaného dokazovania vyplynulo, že majoritná časť života matka spolu s maloletým prebiehala na území Slovenskej republiky (sociálne väzby s kamarátkami, rodinné väzby s pôvodnou rodinou, pracovné väzby, trvalý pobyt, sociálne a zdravotné poistenie, rodný list maloletého, prihlásenie maloletého na trvalý pobyt a k detskej lekáre). Na území Českej republiky matka spolu s maloletým, ale aj otcom maloletého, žila iba v byte, v ktorom dokonca rodičia nevedli spoločnú domácnosť, nemali spoločný účet, každý si platil svoje náklady na živobytie sám, aj maloletému prispievali na starostlivosť obaja rodičia individuálne. Matka s maloletým na území Českej republiky nežila sociálny ani rodinný život. Na území Českej republiky mal maloletý v rozhodnom čase trvalý pobyt, verejné zdravotné poistenie, zdravotné zabezpečenie, matka chodila s maloletým k detskej lekáre, absolvoval tam dve dávky očkovania. Tieto skutočnosti však podľa názoru súdu prvej inštancie preukazujú minoritnú časť života maloletého, ktorý žil či už s matkou ako rezidenčným rodičom, alebo s otcom, na území Českej republiky. Skúmal a posudzoval súhrn osobitných skutkových okolností predmetného prípadu v zmysle kritérií judikatúry Súdneho dvora Európskej únie, ustálic, že s poukazom na ustanovenie čl. 3 Dohovoru maloletý nemal bezprostredne pred otcom tvrdým premiestnením na územie Slovenskej republiky obvyklý pobyt na území Českej republiky. Česká republika bezprostredne pred otcom tvrdým premiestnením nebola už prevažujúcim a jediným centrom životných aktivít maloletého. Po ustálení krajiny obvyklého pobytu maloletého súd prvej inštancie nevyhodnocoval iné skutočnosti, ale bez ďalšieho právneho posúdenia návrh otca zamietol s konštatovaním, že maloletý nemal bezprostredne pred otcom tvrdým premiestnením na územie Slovenskej republiky, obvyklý pobyt na území Českej republiky, keď v zmysle ustanovenia čl. 4 Dohovoru, podľa ktorého sa Dohovor použije na dieťa, ktoré malo obvyklý pobyt na území zmluvného štátu (v predmetnej veci na území Českej republiky) bezprostredne pred porušením opatrovníckeho práva, nie je možné na daný prípad aplikovať Dohovor. Vzhľadom na konfliktné vzťahy medzi rodičmi na týchto apeloval, aby sa aj po jeho rozhodnutí pokúsili za súčinnosti ich právnych zástupcov a subjektu Q. o. z., ktorý im poskytuje psychologickú pomoc odporúčenú opatrovníkom, o zmierlivé riešenie danej veci, a to aj s poukazom na skutočne nízky vek maloletého a jeho prirodzenú citovú naviazanosť najmä na matku, ale aj potrebu byť v čo najčastejšom kontakte s otcom, s ktorým si ešte len začne postupne budovať väzbu.

3. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 52 C.m.p.

4. Proti uzneseniu súdu prvej inštancie podal v celom rozsahu odvolanie otec uvádzajúc, že napadnuté uznesenie je nezákonné a nesprávne. V prvom rade namietal neprimeranú dĺžku konania pred súdom prvej inštancie v rozpore s § 134 ods. 1 C.m.p. (svoj návrh na začatie konania podal dňa 31.12.2020, súd prvej inštancie rozhodol dňa 20.04.2021 a písomné vyhotovenie napadnutého uznesenia mu bolo doručené až dňa 19.7.2021). Bol presvedčený, že od začiatku konania bolo nesporné, že maloletý má obvyklé bydlisko v Českej republike a že bol matkou neoprávnene premiestnený na územie Slovenskej republiky, čo preukázal rodným listom maloletého, fotodokumentáciou, registráciou v zdravotníckom zariadení a lekářskymi záznamami. Zdôraznil, že maloletý je vedený v evidencii obyvateľov Českej republiky a má české občianstvo. Mal za to, že súd prvej inštancie vzal nesprávne do úvahy matriku obce S., kde matka maloletého nechala registrovať ako občana Slovenskej republiky bez jeho súhlasu a vedomia. To isté uskutočnila po úteku na Slovensko aj vo vzťahu k ošetrujúcej lekáre maloletého, keď ho zaregistrovala u novej lekářky na Slovensku, avšak zdravotnú kartu od predchádzajúceho lekářa v Prahe nevyzdvihla, pretože nedodržala zákonom ustanovené postupy a nemala jeho súhlas na prevzatie zdravotnej karty. Otec bol toho názoru, že súd prvej inštancie síce zistil skutkový stav pomerne detailne, avšak po jeho vyhodnotení dospel k nesprávnym záverom ohľadom oprávnenosti pobytu maloletého na Slovensku v rozpore s čl. 1 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 1 Dohovoru. Tvrdil, že v čase, keď matka maloletého neoprávnene presťahovala, resp. uniesla bez jeho súhlasu a vedomia, mal riadne rodičovské práva, ktoré každý deň po návrate zo zamestnania vykonával. S matkou vychovávali maloletého spoločne v byte na adrese G. R. XX, H., kde spolu s matkou žijú od roku 2018, matka je uvedená aj v nájmovej zmluve na daný byt, maloletý tam má doposiaľ postieľku a všetko oblečenie

a rovnako aj matka (vrátane kozmetiky, topánok a šperkov), čo tiež nasvedčuje tomu, že spoločnú domácnosť opustila narýchlo bez jeho súhlasu. Maloletý žil podľa tvrdenia otca v čistej, pokojnej domácnosti, vždy sa k maloletému správal láskyplne a financoval, resp. zabezpečoval všetky jeho potreby. Súdu prvej inštancie vytkol, že nesprávne aplikoval čl. 1 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, § 2 ZMPSaP, ustanovenia Dohovoru, Nariadenia a Dohovoru o právach dieťaťa, ako aj judikatúru Súdneho dvora Európskej únie, Ústavného súdu Slovenskej republiky, Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a justičných orgánov iných členských štátov Dohovoru, pričom do úvahy vzal aj neprávoplatné uznesenie Okresného súdu Bratislava III zo dňa 18.11.2020, č.k. 38P/255/2020-23 o nariadení neodkladného opatrenia, ktorým bol maloletý dočasne zverený do starostlivosti matky a zároveň ním bolo určené výživné vo výške 180 eur mesačne, na ktoré konanie však Okresný súd Bratislava III nebol miestne príslušný (k tomuto záveru dospel aj Krajský súd v Bratislave vo svojom zrušujúcom uznesení zo dňa 16.4.2021, č.k. 11CoP/71/2021-93). Rovnako bol otec presvedčený, že Okresný súd Bratislava III nebol príslušný ani na konanie o návrhu matky na úpravu styku a určenie výživného ani na nariadenie neodkladného opatrenia v tejto veci. Mal za to, že miestne a vecne príslušným na konanie o úprave jeho styku s maloletým je Obvodný súd pre Prahu 4, čo potvrdzuje aj judikatúra súdov vyšších inštancií, napr. uznesenie Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 19.12.2013, sp.zn. 30Cdo/1510/2013, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30.8.2016, č.k. 2Cdo/139/2016 či uznesenie Okresného súdu Košice z 26.10.2015, č.k. 18P/142/2015-119. Navrhol, aby odvolací súd napadnuté uznesenie zmenil tak, že nariadi navrátenie maloletého do miesta obvyklého bydliska v Českej republike a matke uloží povinnosť nahradiť mu trovy konania, alternatívne, aby uznesenie súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

5. Matka vo vyjadrení sa k odvolaniu otca uviedla, že sa plne stotožňuje s rozhodnutím súdu prvej inštancie. Mala za to, že vo veci bolo rozhodnuté na základe dostatočne vykonaného dokazovania (aj ohľadom obvyklého pobytu maloletého), podporeného argumentáciou účastníkov, súd prvej inštancie dospel k správnym skutkovým zisteniam, svoje rozhodnutie rozsiahlo a podrobne odôvodnil po skutkovej aj právnej stránke a zistený skutkový stav správne právne posúdil. Spochybnila tvrdenie otca, že v čase „únosu maloletého“ si riadne vykonával svoje rodičovské práva, keď jeho starostlivosť o maloletého bola vzhľadom na jeho pracovnú vyťaženosť a spôsob života len sporadická a občasná. Poukázala na skutočnosť, že otcom uvádzaný „únos maloletého“, za ktorý sa považuje neoprávnené premiestnenie maloletého zo štátu jeho obvyklého pobytu do iného štátu, kde obvyklý pobyt nemá, bol v priebehu konania na základe rozsiahleho dokazovania zo strany súdu prvej inštancie vyhodnotený tak, že k nemu v danom prípade nedošlo práve z dôvodu ustálenia, že Česká republika nikdy nebola krajinou obvyklého pobytu maloletého, keďže krajinou jeho obvyklého pobytu je Slovenská republika. Podotkla, že súd prvej inštancie otcom uvedené skutočnosti o živote maloletého na území Českej republiky (český rodný list, české občianstvo, detský lekár) nepovažoval za sporné, avšak s ohľadom na slovenský rodný list maloletého, slovenské občianstvo, jeho sociálne a rodinné väzby, trvalý pobyt, zdravotné poistenie, detskú lekárku, jej osobu ako rezidenčného rodiča (keďže ide o dieťa s veľmi nízkym vekom odkázané na starostlivosť matky), minimálnu mieru jej začlenenia do života na území Českej republiky, ktorý mal len dočasný a prechodný charakter, a na majoritnú časť života, ktorú maloletý strávil na Slovensku, bolo súhrnom všetkých týchto osobitných skutkových okolností preukázané, že maloletý nemal na území Českej republiky obvyklý pobyt. Zdôraznila, že maloletý sa na adrese svojho trvalého pobytu na území Českej republiky nikdy nezdržoval ani tu nikdy nežil, keď ide len o adresu, na ktorej mal otec do 04.02.2021 nahlásený trvalý pobyt. Vyjadrila sa, že už po narodení maloletého žila a prevažný čas trávila spolu s maloletým doma na Slovensku v mieste svojho trvalého bydliska, pričom maloletého pochopiteľne prihlásila na Slovensku aj k detskej lekárke MUDr. H., ktorá mu poskytuje zdravotnú starostlivosť už od 01.09.2020. Zdravotnú kartu maloletého vedenú v Prahe si nevyžiadala z dôvodu, že maloletý mal už v tom čase vedenú zdravotnú dokumentáciu u detskej lekárky na Slovensku a mala k dispozícii kompletný očkovací a zdravotný preukaz maloletého, ako aj správu rodičky v súvislosti s pôrodom a narodením maloletého. Tvrdenia otca týkajúce sa financovania starostlivosti o maloletého označila za nepravdivé. Uviedla, že výlučným nájomcom bytu na ulici Generála R. v H. je otec a ona samotná nikdy nemala k tomuto bytu žiadny právny titul. Pokiaľ bola uvedená v Dodatku č. 4 k nájomnej zmluve ako osoba oprávnená na užívanie bytu spoločne s nájomcom, o tejto skutočnosti nemala vedomosť a po jej zistení bezodkladne kontaktovala realitnú spoločnosť, ktorá sprostredkovala prenájom tohto bytu, aby jej meno z uvedené dodatku odstránila, ktorej žiadosti bolo vyhovené, o čom matka v priebehu konania predložila dôkazy (emailová komunikácia). Vyjadrila sa, že s otcom v predmetnom byte nikdy nevedli spoločnú domácnosť a spolu s maloletým sa v ňom zdržiavala len v čase, keď nebola na Slovensku, pričom tam nemala žiadne osobné veci a postieľka či oblečenie, ktoré sa údajne nachádzajú

v otcovom byte, sú vecami, ktoré patrili otcovej dcére z predchádzajúceho vzťahu. Nestotožnila sa ani s tvrdením otca o pokojnej domácnosti, v ktorej maloletý žil, a to práve s ohľadom na povahu otca a jeho sklony k výbušnému a agresívnemu správaniu, ktoré bolo v priebehu konania preukázané predloženým listom od bývalého zamestnávateľa otca, ako aj bývalou partnerkou otca a oznámením o priestupku, ktoré podala na OO PZ Dunajská A. pre neustále výhražné sms správy zo strany otca, pričom aj na jednotlivých pojednávaníach sa prejavila emotívna a výbušná povaha otca. Bola toho názoru, že uznesenie Okresného súdu Bratislava III zo dňa 18.11.2020, č.k. 38P/255/2020-23, o nariadení neodkladného opatrenia sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uvádza len okrajovo a žiadne závery súdu prvej inštancie z tohto rozhodnutia nevychádzajú. Pokiaľ otec následne vo svojom odvolaní cituje odôvodnenie uznesenia Krajského súdu v Bratislave zo dňa 16.04.2021, č.k. 11CoP/71/2021-93, ktorým bolo vyššie uvedené uznesenie Okresného súdu Bratislava III zrušené a vrátené na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, k zrušeniu daného neodkladného opatrenia došlo len z procesných dôvodov s tým, že Krajský súd v Bratislave nevyjadril žiadny právny názor k otázke obvyklého pobytu maloletého. V súvislosti s otcom prezentovaným názorom, že slovenské súdy nemajú právomoc a príslušnosť konať vo veci starostlivosti o maloletého, matka poukázala na skutočnosť, že práve na základe návrhu otca zo dňa 09.03.2021, bolo nariadené neodkladné opatrenie vo veci úpravy jeho styku s maloletým, a to uznesením Okresného súdu Bratislava III zo dňa 22.03.2021, č.k. 40P/23/2021-19. Vzhľadom na uvedené navrhol, aby odvolací súd napadnuté uznesenie v celom rozsahu ako vecne správne potvrdil.

6. Podaním doručeným odvolaciemu súdu dňa 03.11.2021 matka predložila uznesenie Obvodného súdu pre H. X zo dňa XX.XX.XXXX, č.j. 0 P 476/2020-349, ktorým bolo zastavené konanie o návrhu otca na navrátenie dieťaťa z dôvodu medzinárodnej nepríslušnosti a uznesenie Obvodného súdu pre H. X zo dňa 21.10.2021, č.j. 0 P 476/2020-350, ktorým bolo zastavené konanie o návrhu otca na úpravu pomerov maloletého a úpravu styku.

7. Kolízny opatrovník vo svojom vyjadrení sa k odvolaniu matky navrhol, aby odvolací súd napadnuté uznesenie ako vecne správne v celom rozsahu potvrdil. Bol toho názoru, že súd prvej inštancie mal pri svojom rozhodovaní na zreteli záujem maloletého.

8. Odvolací súd preskúmal vec, v ktorej podľa § 379 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej „C.s.p.“) je viazaný rozsahom odvolania a podľa § 66 C.m.p. nie je viazaný jeho dôvodmi, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 378 ods. 1, § 385 ods. 1 C.s.p. a dospel k nasledujúcim záverom.

9. Odvolací súd konštatuje, že v postupe súdu prvej inštancie nezistil žiadne vady týkajúce sa procesných podmienok, na ktoré je z úradnej povinnosti povinný prihliadať (§ 2 ods.1 C.m.p., § 380 ods. 2, § 234 ods.2 C.s.p.) .

10. Podľa § 123 ods. 1 C.m.p. v konaní o návrat maloletého do cudziny pri neoprávnenom premiestnení alebo zadržaní podľa osobitného predpisu alebo medzinárodnej zmluvy, ktorou je Slovenská republika viazaná, súd rozhoduje, či premiestnenie alebo zadržanie maloletého bolo neoprávnené a či je daný niektorý z dôvodov na nenariadenie návratu maloletého.

11. Podľa § 123 ods. 2 C.m.p. súd vykonáva dokazovanie len v rozsahu potrebnom na zistenie skutočností podľa odseku 1.

12. Podľa § 2 ods. 1 C.m.p. na konania podľa tohto zákona sa použijú ustanovenia zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak.

13. Podľa čl. 1 Dohovoru jeho cieľom je:

- a) zabezpečiť okamžitý návrat detí, ktoré boli neoprávnené premiestnené do niektorého zmluvného štátu alebo sú v ňom zadržované, a
- b) zabezpečiť, aby opatrovnícke práva a práva styku podľa právneho poriadku jedného zmluvného štátu sa účinne dodržiavali v ostatných zmluvných štátoch.

14. Podľa čl. 3 Dohovoru premiestnenie alebo zadržanie dieťaťa sa považuje za neoprávnené, ak

a) je porušením opatrovníckeho práva, ktoré nadobudla osoba, inštitúcia alebo iná právnická osoba buď spoločne, alebo samostatne podľa právneho poriadku štátu, na ktorého území malo dieťa svoj obvyklý pobyt bezprostredne pred premiestnením alebo zadržaním, a

b) v čase jeho premiestnenia alebo zadržania sa toto právo aj skutočne vykonávalo buď spoločne alebo samostatne, alebo by sa takto vykonávalo, ak by nedošlo k premiestneniu či zadržaniu.

Opatrovnícke právo uvedené v písmene a) možno nadobudnúť najmä priamo zo zákona, alebo na základe rozhodnutia súdu alebo správneho orgánu, alebo na základe dohody platnej podľa právneho poriadku tohto štátu.

15. Podľa čl. 13 písm. b/ Dohovoru, bez ohľadu na ustanovenia predchádzajúceho článku justičný alebo správny orgán dožiadaného štátu nemusí nariadiť návrat dieťaťa, ak osoba, inštitúcia alebo iná právnická osoba, ktorá nesúhlasí s jeho navrátením, preukáže, že existuje vážne nebezpečenstvo, že návrat by dieťa vystavil fyzickej alebo duševnej ujme alebo ho inak priviedol do neznesiteľnej situácie.

16. Podľa čl. 11 ods. 4 Nariadenia Brusel IIa, súd nemôže odmietnuť návrat dieťaťa podľa článku 13 písm. b/ Haagskeho dohovoru z roku 1980, ak sa preukáže, že sa vykonali primerané opatrenia na zabezpečenie ochrany dieťaťa po jeho návrate.

17. Odvolací súd ako prvoradé zdôrazňuje, že v posudzovanej veci, ktorej predmetom je návrh otca na nariadenie návratu maloletého dieťaťa do krajiny jeho obvyklého pobytu, súd prvej inštancie správne postupoval v zmysle právneho predpisu záväzného pre Slovenskú republiku, t.j. Dohovoru o občianskoprávných aspektoch medzinárodných únosoch detí, ktorý má v spojení čl. 1 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky prednosť pred vnútroštátnymi predpismi. Cieľ Dohovoru vyjadrený v čl. 1 je záväzný pre všetky štáty, ktoré k Dohovoru pristúpili, pričom postup orgánov štátu, t.j. postup, ako zabezpečiť účel Dohovoru už Dohovor ponecháva na vnútroštátnu právnu úpravu jednotlivých zmluvných štátov. V právnom poriadku Slovenskej republiky ide o procesný kódex - Civilný mimosporový poriadok, ktorý osobitne upravuje dokazovanie a podmienky konania o návrat maloletého do cudziny pri jeho neoprávnenom premiestnení alebo zadržaní (oddiel VI.). Konanie o návrat maloletého do cudziny vo veci neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 123 a nasl. C.m.p.) ako typ mimosporového konania, je teda reflexiou medzinárodného záväzku z Dohovoru o občianskoprávných aspektoch medzinárodných únosov detí a jeho cieľom je zabezpečenie primárnej ochrany dieťaťa a jeho status quo, t.j. zabezpečiť okamžitý návrat dieťaťa, ktoré bolo neoprávnené premiestnené do iného zmluvného štátu alebo v ňom zadržované, aby o dieťati rozhodoval súd štátu jeho obvyklého pobytu, aby boli dodržiavané práva dieťaťa nebyť oddelené od svojich rodičov a premiestnené a zadržované proti jeho vôli, ako prevencia pred zneužitím získania priaznivejšieho rozhodnutia výberom rozhodného práva.

18. V danej veci súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie na úvahe, že maloleté dieťa nemalo bezprostredne pred otcom tvrdým premiestnením dieťaťa na územie Slovenskej republiky, na území Českej republiky obvyklý pobyt, v dôsledku čoho nie je možné v zmysle ustanovenia čl. 4 Dohovoru (podľa ktorého sa Dohovor použije na dieťa, ktoré malo obvyklý pobyt na území zmluvného štátu, v danej veci na území Českej republiky, bezprostredne pred porušením opatrovníckeho práva) na daný prípad aplikovať ustanovenia Dohovoru. V nadväznosti na prijatú úvahu už nevyhodnocoval ďalšie zákonné skutočnosti a návrh otca bez ďalšieho ako nedôvodný zamietol.

19. Odvolací súd sa stotožňuje so zadefinovaním cieľov tzv. návratového konania a vymedzením obsahu pojmu obvyklého pobytu dieťaťa v podmienkach Európskej únie, ktoré súd prvej inštancie podrobne uviedol v ods. 58, 59, 62, 63, 64, 65 a 66 svojho rozhodnutia a na ktoré odvolací súd v plnej miere odkazuje. Úvahu súdu prvej inštancie o tom, že maloleté dieťa nemalo bezprostredne pred otcom tvrdým premiestnením obvyklý pobyt v Českej republike, ktorá nebola prevažujúcim a jediným centrom životných aktivít maloletého dieťaťa, však považuje za predčasnú a vyslovenú po nie dôslednom posúdení skutkového stavu vyplývajúceho z vykonaného dokazovania, pri ktorom súd prvej inštancie nebral v úvahu všetky skutočnosti majúce podstatný vplyv na skutkové a právne posúdenie návrhu otca vyplývajúce z vykonaného dokazovania.

20. Zdôrazňuje, že dokazovanie pri návratovom konaní sa má vzťahovať iba na otázky súvisiace so skutočnosťami, či došlo k protiprávnemu premiestneniu dieťaťa, prípadne, či sú dôvody pre jeho

nenavrátanie do krajiny obvyklého pobytu. Súd sa má zaoberať iba tým, či dieťa malo obvyklý pobyt v krajine, z ktorej bolo premiestnené, či rodič, ktorý sa domáha navrátenia dieťaťa, skutočne vykonával starostlivosť o dieťa a či s jeho premiestnením na Slovensko súhlasil alebo nie. Aj keď sa jedná o konanie návrhové (navrhovateľ by mal navrhnúť a predložiť dôkazy osvedčujúce, kde malo dieťa svoj obvyklý pobyt, že mu náležalo právo starostlivosti o dieťa vrátane práva na určenie miesta pobytu dieťaťa, že svoje právo vykonával a že v záujme dieťaťa je vrátiť sa do miesta obvyklého pobytu, osoba, ktorá dieťa protiprávne premiestnila alebo zadržala naopak by mala súdu predložiť dôkazy o tom, že dieťa nemalo obvyklý pobyt v krajine z ktorej bolo premiestnené, že navrhovateľ nemal alebo nevykonával právo starostlivosti o dieťa alebo mu nenáleží právo určovať miesto pobytu dieťaťa, že navrhovateľ s premiestnením dieťaťa súhlasil, alebo sa s ním zmieril), ide o konanie mimosporové, v ktorom súd čo do rozsahu dokazovania nie je viazaný iba návrhmi účastníkov a môže vykonať aj dôkazy, ktoré účastníci nenavrhli (§ 36 C.m.p.) ak to považuje za potrebné pre objasnenie skutočného stavu veci a ak má byť ich prostredníctvom zistené, čo je v najlepšom záujme dieťaťa.

21. V nadväznosti na uvedené ďalej konštatuje, že hodnotenie dôkazov môže robiť len súd, ktorý ich vykonal. Zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadruje, že záver, ktorý si sudca urobí o pravdivosti či nepravdivosti tvrdených skutočností vzhľadom na poznatky získané z vykonaných dôkazov, je vecou vnútorného sudcovho presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Medzi skutočnosťami, ktoré boli účastníkmi tvrdené a ktoré boli predmetom dokazovania musí sudca už od začiatku dokazovania rozlíšiť tie, ktoré sú vôbec pre spor rozhodné. Zákon nepredpisuje a ani dobre nemôže predpisovať pravidlá, z ktorých by malo vychádzať ako hodnotenie jednotlivých dôkazov, tak hodnotenie ich vzájomnej súvislosti. Je tomu tak preto, že hodnotenie dôkazov je zložitý myšlienkový proces, ktorého podstatou sú jednak čiastkové, jednak komplexné závery sudcu o vierohodnosti poznatkov získaných vykonaním dôkazov, ktoré sú potom podkladom pre záver o tom, ktoré skutočnosti účastníkmi tvrdené má súd za preukázané a ktoré tak tvoria zistený skutkový stav. Základom hodnotiaceho postupu sudcu by okrem ľudských a odborných skúseností mali byť pravidlá logického myslenia, ktoré tradičná logika formuluje do základných logických zásad. Vierohodnosť určitého poznatku získaného vykonaním konkrétneho dôkazu a teda aj jeho význam z hľadiska dôkazu pravdivosti či nepravdivosti skutkových tvrdení, súd hodnotí jednak izolovane, jednak v porovnaní s poznatkami získanými vykonaním všetkých zostávajúcich dôkazov. V prvom prípade ide o posúdenie vierohodnosti poznatku z hľadiska druhu dôkazného prostriedku a spôsobu, akým sa podľa zákona dôkaz vykonáva. Výsledkom celkového hodnotenia dôkazných prostriedkov je záver o pravdivosti tvrdených skutočností, ktorý je podkladom pre záver o tom, či a do akej miery účastník splnil svoju povinnosť preukázať skutkové tvrdenia.

22. V uvedenej veci je treba súdu prvej inštancie vytknúť, že vo vzťahu k posudzovaniu obvyklého pobytu maloletého dieťaťa pred jeho premiestnením na územie Slovenskej republiky, súd prvej inštancie opomenul niektoré rozhodné skutočnosti, ktoré vyšli v konaní najavo a niektoré dôkazy a skutkové zistenia z nich vyplývajúce hodnotil izolovane, bez ich porovnania s poznatkami získanými vykonaním všetkých zostávajúcich dôkazov, čím sa jeho závery ku ktorým dospel, stali skutkovo a právne neudržateľnými.

23. Medzi účastníkmi (otec je občanom Českej republiky a matka občiankou Slovenskej republiky) je nesporné, že títo sa zoznámili v roku 2017, po krátkej dobe medzi nimi vznikol partnerský vzťah a následne sa matka (v priebehu roka 2018) nastťahovala do bytu prenajatého otcom na adrese G. R. č. XX v H.. V rokoch 2016 až 2018, mala matka v H. prenajatú garzónku, v ktorej sa podľa jej vyjadrenia „občas zdržiavala v čase, kedy mala v H. tanečné vystúpenia“. Skoršia gravidita matky počas vzťahu s otcom sa skončila potratom, počas dovolenky v lete 2019 sa rodičia zasnúbili a dňa 25.06.2020 sa z ďalšieho tehotenstva matky narodil maloletý C.. Počas trvania partnerského vzťahu matka bývala v byte, ktorý prenajal otec (nájomnú zmluvu uzavrel v roku 2016), podľa vyjadrenia matky mu pomáhala s platením nájmu, otcovi finančne pomáhala v čase, kedy tento opakovane na krátku dobu stratil zamestnanie a do domácnosti kupovala potrebné veci (počítač, televízor). Obaja rodičia v priebehu konania a aj počas výsluchu prezentovali, že ich vzťah už pred narodením maloletého C. prechádzal krízami, tento dvakrát na krátku dobu prerušili a následne obnovili (odvolací súd dodáva, že vysoká konfliktnosť vzájomného vzťahu rodičov vyplýva i zo zvukových záznamov z priebehu pojednávania nariadených súdom prvej inštancie v danej veci, v priebehu ktorých sa otec správal neprimerane emotívne a výbušne). K definitívnemu ukončeniu partnerského vzťahu medzi rodičmi došlo po hádke dňa 19.10.2020, ktorú rodičia opisovali rozdielne (podľa vyjadrenia matky bol otec na ňu agresívny, vulgárny, s maloletým ju vyhodil z bytu, počas hádky a po nej výslovne súhlasil s odchodom matky, dňa 20.10.2020 ráno s

ňou a ani s dieťaťom neprehovoril, bez slova odišiel, videl pobalené veci, s ktorými jej nepomohol do vlaku, otec incident opisoval ako bežnú hádku a poprel, že by matku vyhodil z bytu, resp. bol vulgárny alebo agresívny) a kedy matka dňa 20.10.2020 spoločne s maloletým odcestovali na Slovensko k starým rodičom (rodičom matky, ktorá má v rodinnom dome svojej matky evidovaný trvalý pobyt), odkiaľ sa do H. už nevrátili.

24. Podstatným pre rozhodnutie potom je (v tomto odvolací súd prisvedčuje záveru vyslovenému súdom prvej inštancie) posúdenie obvyklého pobytu maloletého dieťaťa pred jeho premiestnením na územie Slovenskej republiky, pri ktorom je však nutné zohľadniť osobitosti daného prípadu zisteného vykonaným dokazovaním a jeho dôsledným vyhodnotením. V danej veci súd prvej inštancie svoje skutkové zistenia uviedol v ods. 67 až 74 odôvodnenia rozhodnutia a na ich základe dospel k záveru, že s poukazom na útlý vek maloletého (ktorý je dojčaťom), je nutné zohľadniť aj obvyklý pobyt rezidenčného rodiča, ktorým je matka a ktorej miera začlenenia na území Českej republiky do sociálneho a spoločenského života sa javí ako minimálna a do rodinného života ako žiadna, keďže všetku rodinu má na území Slovenskej republiky.

25. Odvolací súd s týmto záverom súdu prvej inštancie nemôže v danom štádiu konania súhlasiť z dôvodu, že súd prvej inštancie pri posudzovaní veci nezohľadnil všetky podstatné okolnosti vyplývajúce z vykonaného dokazovania a v rámci vykonaného výsluchu účastníkov konania sa nezamerail na zodpovedanie všetkých, pre rozhodnutie podstatných skutočností. V danej veci je nesporné, že matka bola v priebehu partnerského vzťahu s otcom (a aj naďalej je) ekonomicky a sociálne naviazaná na Slovenskú republiku tým, že je občianskou Slovenskej republiky, voči ktorej si plní daňové a odvodové povinnosti na sociálne a zdravotné poistenie, má tu od roku 2014 založenú živnosť s predmetom administratívno - kancelárske činnosti s miestom podnikania v rodinnom dome svojej matky a aj evidovaný trvalý pobyt (ktorý má len evidenčný charakter) v rodinnom dome svojej matky a aktuálne je zaťažovaná hypotekárnym úverom poskytnutým jej slovenskou bankovou inštitúciou v priebehu roka 2021 na obstaranie nehnuteľnosti na bývanie. Tieto skutočnosti však samy osebe s prihliadnutím na druh pracovnej činnosti dlhodobo vykonávanej matkou formou home office práce, t.j. od počítača (od roku 2014 matka vykonáva touto formou činnosť administratívnej manažérky vo švajčiarskej spoločnosti be one solutions AG, T. XX, W. N.-XXXX, J.), na vzdialenosť a časovú dostupnosť miesta evidovaného trvalého bydliska matky od miesta, v ktorom sa dlhodobo zdržiavala počas trvania partnerského vzťahu s otcom a v ktorom po narodení dieťaťa spoločne s otcom k maloletému vykonávali opatrovnícke právo (cca 340 km s dostupnosťou po diaľnici - cca 3,5 až 4 hodiny), ako aj na historické súvislosti týkajúce sa spolužitia občanov českej a slovenskej národnosti v spoločnom štáte do 01.01.1993 (ktorí sa bez ťažkostí dorozumievajú oboma štátnymi jazykmi), nemajú podstatný vplyv na posúdenie miesta jej obvyklého pobytu. S poukazom na definíciu a obsah pojmu obvyklého pobytu uvedený súdom prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí je treba konštatovať, že tento sa v rozhodnutí dôsledne nezaoberal všetkými atribútmi definujúcimi tento pojem vo vzťahu k matke (od ktorej ako od rezidenčného rodiča následne odvodil obvyklý pobyt maloletého dieťaťa) a ani k maloletému dieťaťu.

26. Vo vzťahu k matke maloletého dieťaťa (od ktorej miesta obvyklého pobytu súd prvej inštancie odvodil obvyklý pobyt maloletého dieťaťa) súd prvej inštancie pri hodnotení dôkazov opomenul zaoberať sa tvrdením matky o tom, že svoj pobyt v Prahe viazala výlučne na trvanie partnerského vzťahu s otcom, pričom toto jej tvrdenie nemá vo vzťahu k určeniu obvyklého pobytu maloletého dieťaťa pred jeho premiestnením žiaden význam (jeho akceptovanie by znamenalo nadradenie záujmu jedného rodiča nad záujem druhého rodiča a aj maloletého dieťaťa). Súd prvej inštancie pri hodnotení väzieb matky k Českej republike neskúmal (v nadväznosti na zistenia vyplývajúce z vykonaného dokazovania) reálnu mieru začlenenia sa matky na území Českej republiky, mieru stability, resp. pravidelnosti jej pobytu na území Českej republiky a to i napriek tomu, že tvrdenia matky o tom, že „nikdy nemala v úmysle sa tam usadiť“, prezentované v priebehu jej výsluchu dňa 16.03.2021, sú v rozpore so zisteniami o tom, že matka mala v Prahe už v roku 2016 prenajatý byt, že po nadviazaní partnerského vzťahu s otcom maloletého dieťaťa v roku 2017 s ním dlhodobo od roku 2018 do 20.10.2020 bývala v byte prenajatom otcom, podieľala sa na platení nájmu bytu, že matka mala minimálne v období od 30.08.2016 do 20.09.2018, uzavretú zmluvu aj s českým mobilným operátorom R. B. S. a.s. (viď odôvodnenie rozhodnutia M. telekomunikačného úradu z 30.04.2019), že z matkou doložených výpisov z jej osobného účtu zo septembra 2019 (čl. 94-96) a z apríla 2020 (čl. 266-268) nevyplýva žiadna platba uhrádzaná matkou na území Slovenskej republiky a že matka adresu bytu prenajatého otcom uviedla ako svoje bydlisko v Čestnom prehlásení o neuplatnení zľavy na dani za dieťa z 29.09.2020

(čl.180). Súd prvej inštancie vo vzťahu k matke neskúmal a neposudzoval spôsob a charakter návratov matky na Slovensko počas trvania viacročného partnerského vzťahu s otcom v čase pred narodením dieťaťa, t.j. či sa jednalo o bežnú rodinnú návštevu rodičov matky, resp. iných členov rodiny, alebo či sa matka v mieste evidovaného trvalého bydliska aj reálne zdržiavala s úmyslom mať v ňom (aj po roku 2018) stále a obvyklé centrum svojich záujmov. Opomenul, že v spise doložená Poistná zmluva č. XXXXXXXXXXXX (P. zdravotné poistenie cudzincov plus) uzavretá matkou dňa XX.XX.XXXX na dobu do 23.02.2021 na typ poistenia Novorodenec môže sama osebe signalizovať, že lekárska starostlivosť v súvislosti s graviditou bola na základe rozhodnutia matky poskytovaná matke na území Českej republiky, pričom matka ju uzatvárala ešte pred vypuknutím pandémie COVID 19 a táto skutočnosť môže byť (pri spornosti tvrdení oboch rodičov týkajúcich sa ich budúcnosti - počas výsluchov matka uvádzala, že prenos aktivít do Českej republiky nechcela, že k Českej republike ju nič neviaže a nikdy sa tam neplánovala usadiť, domnievala sa, že narodením dieťaťa rešpekt otca voči nej vzrastie, otec udával, že spoločne s matkou plánovali žiť v Českej republike a kúpiť tam dom) jedným z faktorov smerujúcich k úvahe o tom, že prítomnosť matky v Českej republike nemala dočasný alebo len príležitostný charakter.

27. Vo vzťahu k maloletému dieťaťu je treba zdôrazniť, že po jeho narodení dňa 25.06.2020 (v Prahe) k nemu nadobudli rodičovskú zodpovednosť obaja rodičia priamo zo zákona (§ 876 zákona č. 89/2012 Sb.) a tieto svoje opatrovnícke právo riadne vykonávali, naďalej žili v spoločnom byte na adrese Generála R. č. XX v H. (prenajatom otcom) a spoločne zabezpečovali potreby maloletého ešte vo veľmi útlom veku (v konaní matka nepreukázala tvrdené riadne nevykonávanie opatrovníckych práv otcom a bez významu je, že rodičia mali oddelené finančné hospodárenie a aj to, že podľa tvrdenia matky sa malo dieťa narodiť do v tej dobe už narušeného vzťahu rodičov). Maloletý bol po narodení s vedomím oboch rodičov prihlásený otcom do Českej zdravotnej poisťovne, následne bol otcom okamžite zaregistrovaný v zdravotníckom zariadení H. B. H. s.r.o., J. č. XXXX, H. X (s ročnou platbou za nadštandardnú starostlivosť v sume 5 000 Kč zaplatenú otcom), kde v období od 30.06.2020 do 01.10.2020 absolvoval vyšetrenia, resp. očkovania podľa Plánu starostlivosti a očkovania. Maloletý bol s vedomím oboch rodičov prihlásený na adresu trvalého pobytu otca (Z.. XXX/XX, H.) kde otec reálne nebýval a táto adresa bola uvedená v občianskom preukaze maloletého vydaného príslušným orgánom Českej republiky (ktorý doklad bolo potrebné mať pri prípadnom vycestovaní dieťaťa mimo územia Českej republiky). Dňa 27.07.2020 bol Úradom mestskej časti H. 2- F. mesto vystavený maloletému dieťaťu rodný list. E. sa s maloletým dieťaťom zdržiavala na J. v rodinnom dome svojej matky období od 14.08.2020 do 29.08.2020 (počas pobytu matka na Z. úrade C. A. dňa 19.08.2020 spísala zápis o narodení dieťaťa, na základe čoho Obecny úrad C. A. listom zo dňa 24.08.2020 požiadal Ministerstvo vnútra SR o zápis do matriky a vystavenie rodného listu dieťaťa) a v období od 17.09.2020 do 27.09.2020 (dňa 23.09.2020 stará matka maloletého prevzala rodný list dieťaťa vydaný Ministerstvom vnútra SR, dňa 24.09.2020 matka uzavrela s dátumom k 01.09.2020 s E.. H., všeobecnou lekárkou pre deti a dorast C. o poskytovaní zdravotnej starostlivosti, MUDr. H. následne matke vydala Potvrdenie ošetrojúceho lekára dieťaťa na účely posúdenia nároku na príspevok pri narodení dieťaťa s dátumom 01.09.2020). Matka po ukončení partnerského vzťahu s otcom a po návrate na Slovensko (20.10.2020) odhlásila maloletého ku dňu 19.10.2020 z verejného poistenia Českej republiky a prihlásila ho ku dňu 20.10.2020 do verejného poistenia Slovenskej republiky (K. zdravotnej poisťovne, a.s.) a späťne k XX.XX.XXXX prihlásila maloletého aj do evidencie obyvateľov J. k trvalému pobytu na adresu P. X, S. (t.j. na evidovaný trvalý pobyt matky).

28. Vychádzajúc z uvedeného musí odvolací súd zdôrazniť, že vo všeobecnosti je prostredím dieťaťa v nízkom veku v prvom rade rodinné prostredie určené príslušnou osobou alebo osobami, s ktorými dieťa žije, ktoré ho skutočne opatrujú a starajú sa oň. To platí aj v prípade, ak je dotknuté dieťa dojčaťom, ktoré sa nevyhnutne spoluzúčastňuje na sociálnom a rodinnom prostredí ľudí od ktorých závisí. V prejednávanom prípade súd prvej inštancie pri rozhodovaní tieto kritériá nezohľadňoval a bez náležitého odôvodnenia sa v rozhodnutí nevysporiadal s tým, z akých dôvodov (pri preukázanom riadnom vykonávaní opatrovníckeho práva k maloletému dieťaťu oboma rodičmi bývajúcimi aj s dieťaťom v otcom prenajatom byte na adrese G. R. č. XX v H., keď matka svoje tvrdenia o riadnom nevykonávaní rodičovských práv otcom v konaní nepreukázala) nezohľadňoval rodinné prostredie maloletého dieťaťa, ktoré v tomto prípade predstavuje matka a otec a obvyklý pobyt maloletého dieťaťa odvodil výlučne od obvyklého pobytu matky ako „ rezidenčného rodiča“. V odôvodnení rozhodnutia plne rezignoval na potrebu vysporiadania sa s tvrdením otca, že spoločne s matkou plánovali žiť v Českej republike, že matka odchádzala s maloletým dieťaťom na Slovensko len za účelom vybavenia si sociálnych príspevkov, že štátne občianstvo Slovenskej republiky dieťaťu a aj dohodu o zdravotnej

starostlivosti pre maloletého na Slovensku matka vybavovala bez jeho vedomia a súhlasu a v kontexte zistených skutkových okolností týkajúcich sa maloletého dieťaťa uvedených v predchádzajúcom odseku aj na určenie obvyklého pobytu maloletého dieťaťa pred jeho premiestnením, vykazujúcemu určitú stabilitu, resp. pravidelnosť, súčasne zodpovedajúcemu najlepšiemu záujmu dieťaťa.

29. V nadväznosti na uvedené považuje odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie za nespĺňajúce zákonné náležitosti predpísané v § 220 ods. 2 v spojení s § 234 ods.2 C.s.p., nakoľko v ňom absentujú všetky dôvody, na ktorých konajúci súd svoje rozhodnutie založil, majúce pritom podstatný význam pre jeho skutkové a právne posúdenie, zároveň za rozhodnutie vydané za stavu, kedy súd prvej inštancie k pre rozhodnutie podstatným skutkovým tvrdeniam a právnym argumentom nedal špecifickú odpoveď a kedy sa jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom nevyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré boli pre rozhodnutie o návrhu otca uplatnenom v konaní podľa § 123 a nasl. C.m.p. podstatné a právne významné. Na základe uvedeného rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. b/, c/ C.s.p. zrušil a podľa § 391 ods. 1 C.s.p. vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Úlohou prvoinštančného súdu bude pri ďalšom prejednaní veci opakovane posúdiť a ustáliť otázky naznačené odvolacím súdom v predchádzajúcej časti rozhodnutia, ktorého právnym názorom je podľa § 391 ods.2 C.s.p. viazaný (aj s prípadným doplnením dokazovania) a po ustálení, či je na prejednávaný prípad možné aplikovať ustanovenia Dohovoru o občianskoprávných aspektoch medzinárodných únosov detí prijatého v Haagu dňa XX.XX.XXXX, zvolí svoj ďalší postup prípade aplikácie ustanovení Dohovoru je povinný sa následne zaoberať a vyporiadať s argumentáciou účastníkov týkajúcou sa aplikácie čl. 13 písm. b/ Dohovoru v spojení s čl. 11 ods. 4 F. T. O.), opätovne o návrhu otca rozhodne a odôvodní rozhodnutie tak, aby toto zodpovedalo ust. § 220 ods. 2 v spojení s § 234 ods. 2 C.s.p..V novom rozhodnutí súd prvej inštancie rozhodne o náhrade trov konania (§ 396 ods. 3 C.s.p.) .

30. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0 (§ 2 ods. 1 C.m.p., § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu dovolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).